

FASORI HARANGSZÓ

Újfolyam 27. szám

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2004. december

Csillag

„...mikor meglátták
a csillagot, igen nagy
örömmel örvendeztek.”
(Máté 2,10)

Valaki egyszer a rádióban ujjhegyre vette az egyházi jelképeket. Addig ment is minden szépen, amíg a zsidó menórát, meg a katolikus templomokon lévő keresztet sorolta, de úgy folytatta, hogy a református templomokon sündisznó van!? Nem tudtam, hogy sírjak vagy nevessek ekkora tudatlanságon. A templomainkon lévő csillagot nézte sündisznónak... – pedig az alakját tekintve buzogányt is mondhatott volna, még azzal is jobban kifejezi a református templomokon lévő csillag formáját.

Valóban, csillagot látunk a templomtornyokon, mégpedig a betlehemi csillag jelképét. – A kiemelt Ige a keleti bölcsek történetéből való. A csillag Jézushoz vezette őket. Tudósok mondják el nekünk, hogy több mint 700 évenként hármass csillagtalálkozásban a Jupiter és a Szaturnusz a Halak jegyében fedésbe kerül és különleges fényt ad az égbolton. Ez a csillagtalálkozás Jézus Krisztus születése körüli időre esett. Még arról is beszélnek a régi csillagjegyek-

kel kapcsolatban, hogy a Jupiter az uralkodók csillaga volt, míg a Szaturnusz Palesztina csillaga; az utolsó csillagjegy a Halak jegye. Ezek szerint a keleti tudósok megfejtették, hogy az utolsó idők nagy uralkodója Palesztinában megszületett. Hogy valóban így vették-e a jelet a bölcsek, nem tudjuk. (Azt mindenesetre tudjuk, hogy nekünk a jegymagyarázást nem engedte meg Urunk. Az asztrológia, csillagjósolás kifejezetten okkult tudomány.) Az tény, hogy a betlehemi csillag nyomra vezette a keleti bölcseket. De nem a csillag felett örvendeztek igazán, hanem hogy megérkezhetek ennek vezetésével Jézushoz. – Mert a történet folytatásából kiderül, ez a találkozás adta életük legnagyobb fordulatát. Mint ahogy minden ember életének legnagyobb eseménye, ha Jézussal találkozik, és ettől a találkozástól számítva élete két korszakra osztható: a Jézus előttire és a Jézussal valóra.

Templomunkon a csillag Jézushoz hívogató jel. Mert őt a hirdetett és hallgatott Igéből lehet a legjobban megismerni. – Milyen különös hívogatást kapott egyik felnőtt konfirmandusunk. Másfél évvel ezelőtt itt

Áldott, szép karácsonyt kívánunk olvasóinknak!

feküdt a szomszédban, a BM kórházban. Műtétek, kezelések egész sorozata közben meghallotta a templom harangszavát. Arra gondolt, neki nem a kórházban, hanem egy házzal odébb, a templomban kellene lennie. Amikor felgyógyult, el is jött ide és „itt fogta” az istentisztelet légköre. Mi azt is tudjuk, hogy nemcsak a légkör, hanem az élő Úr, akinek a vonzásába került. Számára a harangszó jelentette azt, amit a bölcseknek a csillag, az indító jelet, a vonzást. Önmagában a jel csak eszköz, de Isten kezében fontos eszköz. A cél: Jézushoz érkezni, Vele találkozni, Őt befogadni, Vele összekötni az életünket.

Pál apostol a filippi gyülekezet tagjainak egyenesen arról ír, hogy „*legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon*” (Fil 2,15). Itt már nem a templom tornyán elhelyezett csillagról van szó, hanem arról, hogy a hitben járó ember lesz „csillag”, azaz jeladás a környezetében Jézusról.

Megfigyeltem, hogy nem mi, lelkipásztorok találjuk meg az új gyülekezeti tagokat, hanem a hitre jutott életek hozzák ide a rokonaikat, barátait, akik felfigyeltek az életük változására, és megkívták ők is ezt az utat. Nem kell erőszakosan térítgetnünk, sokkal inkább Jézust kell követnünk ahhoz, hogy az Ő vonzásába kerüljenek emberek.

Milyen jó arra gondolni, hogy nemcsak az égen helyezte el Isten a csillagmiliárdokat, hanem itt a földön is elhelyezi a „csillagokat”, megfelelő rendben. Nem véletlen, hogy hova helyez egyikünket és másunkat. – Mikor egy testvérünk panaszolta, hogy a munkahelyén teljesen egyedül van mint hívő ember, és legszívesebben eljönne onnan, azt kérdeztem tőle: – Tudja,

hogyan van ott? Hogy legyen egy csillag a nagy sötétségben.

A betlehemi csillag nem tett mást, mint „fénylett” a helyén! Ennyi elég volt ahhoz, hogy összekösse emberek életét a Megváltóval. Persze ez nem ment egyik pillanatról a másikra. Kalandos út várt a bölcsekre. Megjárták Heródes palotáját is, gyanútlanul ígéretet tettek, hogy visszajönnek, hírt hoznak, de erre már nem került sor. Jézushoz érve, Vele találkozáskor már nem a csillag nyomán való tétova tájékozódás jellemezte őket, hanem Isten vezette biztos úton az életüket.

Ne csüggedjünk, ha nincsenek nagy eredményeink. Maradjunk a helyünkön és engedjük, hogy minél „fényesebbé” tegyen Urunk bennünket. A többit pedig bízunk Őrá, aki ma is a messziből magához vonzza az embereket. Ehhez még „csillagokat” is felhasznál. Felhasználja ma is az égen világítókat (ahogy egy hívő csillagász mondta egyszer: – Lelkészség! Nem lehet sokáig figyelni a csillagok csodálatos rendjét, hogy meg ne rendüljön az ember, és keresni ne kezdje az Alkotót!), felhasználja a templomtornyokon lévőket (jelzést ad, ide jöjjetek, Igét hallgatni jöjjetek, Jézushoz jöjjetek!) és felhasználja a két lábon járó „csillagokat”, bennünket – Jézushoz talált gyermekeit!

El ne felejtjük ezt a küldetésünket, ha látjuk a csillagos eget, gyönyörű fasori templomunkon (és más templomokon is) a csillagot, mostani karácsonyunkban a templomi fán a nyugdíjas főorvos testvérünk szorgos kétkezi munkájának a jeleit: a temérdek karácsonyi csillagot!

Ne legyünk hát „sündisznók”, hanem éljük át és engedjük, hogy mások is átélhessék: „mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendeztek.” – Úgy legyen!

Végh Tamás lelkipásztor

Ha
emberek-
nek vagy angya-
loknak nyelvén szólok
is, szeretet pedig nincsen én
bennem, olyanná lettem, mint a
zengő ércz vagy pengő czimbalom. És ha
jövendőt tudok is mondani, és minden titkot
és tudományt ismerek
is; és ha egész hitem
van is, úgyannyira, hogy he-
gyeket mozdíthatok ki helyökről,
szeretet pedig nincsen én bennem, semmi
vagyok. És ha vagyonomat mind felétem is, és
ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én
bennem, semmi hasznom abból. A szeretet hosszútűrő,
kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem
fuvalkodik fel. Nem cselekszik ékte-
lenül, nem keresi a maga hasznát,
nem gerjed haragra, nem rőjja fel a
gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt
örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent
hiszen, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el
nem fogy: de legyenek bár jövendőmondások, eltöröltetnek;
vagy akár nyelvek, megszűnnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik.
Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás. De
mikor eljő a teljesség, a rész szerint való eltöröltetik. Mikor gyermek valék,
úgy szóltam mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint
gyermek: minekutána pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.
Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint
van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek
majd, amint én
is megismertet-
tem. Most
azért meg-
marad a hit, re-
mény, szeretet,
e három; ezek
között pedig
legnagyobb a
szeretet.
(1Kor 13)

„...hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen”

Sötétedik. Az égboltot beborítja a szürkeség. A hó illatával keveredik a kéményekből áradó füst kesernyős illata. Csönd. Az ablakredőnyök réseiből ki-kipislákoló, melegséget árasztó lámpafény. A várakozás reménységének rezgő öröme. – Gyermekek karácsonyainak érzései ezek, a boldogságé, hogy Valaki figyel, óv minket, Valaki meghallgat, szerető ölében ringat minket. Valaki egyszer, régen megszületett, akinek csak suttogva szabad kimondani a nevét. A félhomályban úszó utcákon az egymást félve kereső tekintetekben úgy hittük, hogy megtaláljuk ennek az örömmek ragyogó fényét.

Délvidéken, Jugoszláviában a kommunizmus hosszú évtizedei alatt nem lehetett nyíltan kimutatni a karácsonyi öröm érzését. Az emberek így egymás szemében keresték – némán – a mindannyiukra kiáradó szeretet szikráit. Ma szabadon ünnepelhetjük a karácsonyt határon innen és túl, de a karácsony igazi lángjai mégsem melegítik át valamennyiünk szívét. A világ hangosabb, a minket körülvevő tél még hidegebbé vált. Miért van ez így? Az ateista évtizedek óta a bűneink miatt tovább foszladozott a kötél, amely Istennel köt össze minket.

Sötétedik. A karácsonyfa gyertyáinak és csillagszóróinak fénye, a család szeretetének melegsége visszatükröződik szemünkben. Várjuk az ajándékokat, szívünket átmelegíti a karácsony este hangulata. De vajon van-e több a szívünkben, mint ennek a hangulatnak a varázsa? Tudjuk-e, milyen ajándékot kaptunk mindannyian, hogy mindez megtörtén-

hessen velünk, hogy együtt, szeretetben átélhessük a karácsony valódi üzenetét?

Akiket az Úr Lelke újjászült, tudják, hogy ez az este több egy meghitt hangulatnál. Karácsonykor is Isten végtelen szeretetét éljük át. Felidézzük, hogy a jászolban fekvő kisded Jézus nem más, mint a világunkat és minden egyes élőlényt Teremtő Ige, amely testté lett. Ugyanúgy sírt, ha éhes volt, ugyanúgy tisztába kellett tenni, ugyanúgy fájt a hasa, mint nekünk és gyermekeinknek. Ugyanazt az életet élte és tapasztalta végig, hogy megtanítsa minket a tökéletesség útjára, az Ő útján való járás képességére. Értünk tette, végeláthatatlan szeretetből. Krisztus önmagát ajándékozta nekünk Atyja akaratából. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Ebben a szeretetben mutatkozik meg a karácsony igazi jelentősége, hiszen Isten szeretete és ajándéka feltétel nélkül hajlik le hozzánk egyszülött Fiát adva nekünk és értünk, mert Krisztus nem csupán azért lett emberré, testvérünk, hogy utat mutasson az Atyához, hanem hogy kereszthalálával meg is váltson minket, bűnösöket. Isten szeretete, Krisztus szeretete ezért az igazi szeretet ebben a világban. Ezért nem lehet a karácsony ünnepe valóságos a húsvét, a pünkösd, a vasárnapok és a hétköznapi Krisztust követő élet nélkül. Cseri Kálmán egyik igehirdetésében (A törvény betöltése, 1998) párhuzamba állítja a János 3,16-ot az 1János 3,16-tal: „Abból ismerjük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk: ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk a testvéreinkért.”

Ennek fényében megérthetjük: az ember szeretete válasz Isten feltétel nélküli szerete-

tére, hogy ezáltal Isten általunk és közöttünk lakozzék. Ha ezt a csodálatos evangéliumot megértettük és elfogadtuk, mindig a karácsonyi boldogság fog tükröződni életünkben. Isten szeretetének követése ezáltal válik életprogrammá számunkra: úgy fogjuk feltétel nélkül szeretni embertársainkat, hogy feléjük hajolunk, és megcselekedjük Urunk akaratát, a szeretet gyakorlását és az evangélium hirdetését, míg végül mindannyiunkban egyenként újra Krisztus ábrázolódik ki. (Gal 4,19)

Sötétedik. Bizony egyre inkább sötét és hideg lesz körülöttünk. Nekünk azonban, akik hallottuk az Igét, akik hisszük, hogy az Ige valóban testté lett, az a feladatunk, hogy felmelegítsük ezt a hideget, és világosságot gyújtunk a sötétben, hogy láthatóvá váljon karácsony napján és minden más napon Krisztus, Aki „képe a láthatatlan Istennek”. (Kol 1,15)

Papp Richárd–Hajnal Virág

Zörgettek...

A nemzeti kulturális örökség napjain

Mint minden évben, idén szeptember 18-án és 19-én is megrendezte a Nemzeti Kulturális Örökség Hivatala a kulturális örökség napjai című rendezvényt, melynek keretében két napon keresztül díjmentesen látogathatók a programban szereplő középületek. Ifjúsági csoportunk egyik tagja ötletén felbuzdulva mi is csatlakoztunk az országos felhíváshoz, és vállaltuk, hogy a hét végén nyitott templommal, rövid idegenvezetéssel várjuk az érdeklődőket.

Mikor közeledett a hétvége, rájöttem, hogy évek óta ebbe a gyülekezetbe, templomba járok, de alig tudok róla valamit. Így mélyebben beleástam magam templomunk tör-

ténetébe, a tervező (Árkay Aladár) és a névtelen adakozó (Laky Adolf) életrajzába. Próbáltam felkészülni a Fasori Orgona Alapítvány, és a Julianna iskola helyzetéről, a holland–magyar baráti kapcsolatokról. Meglepődtem, mennyi újdonságot találok, milyen érdekes dolgok történtek ennek a gyülekezetnek az életében, és milyen nagy csoda, hogy templomunk, orgonánk és iskolánk a mai állapotában is a miénk.

Mielőtt elindultam, gondoltam, viszek olvasnivalót, nehogy unatkozzak. Arra számítottam, egy-két sétálgató kerületi lakoson kívül más úgyse téved be a templomba. Jó érzés

volt kitérni a hatalmas kapukat, és várni a látogatókat. Mivel már húsz éve ehhez a gyülekezethez tartozom, úgy érzem, mintha a saját otthonom ajtaját nyitnám ki, és várnám

a vendégeket. Megérkeztek az első látogatók, és rövidesen kevésnek bizonyult három-négy „idegenvezető”. Meglepetésként ért minket, hogy többen tudatosan készültek a templom megtekintésére. Mivel aznap egy nagyszabású koncert is volt a közeli stadionban, sok ember éppen csak arra járt, és meglepődött, hogy nyitva találja az általában zárva lévő templomkaput. A vezetést rövidre, tömörre terveztük, de rengeteg kérdést tettek fel az emberek, amelyekre nem nagyon készültünk. Sokan érdeklődtek a háborús időszakról, az 1956-os évekről, a rendszerváltás gyülekezeti életéről. Mivel szüleim, nagyszüleim is ebbe a tem-

plomba jártak, és mindig sokat meséltek a fasori gyülekezetről, igyekeztem emlékeim közt kutatva e kérdésekre is válaszolni. Meglepő volt számomra, hogy sokan még azt sem gondolták, hogy a templomban élő gyülekezet működik. Mikor kezdtem sorolni alkalmainkat, tágra nyílt a szemük, és legtöbben azon lepődtek meg, hogy fiatalok, fiatal családok, sőt még gyerekek is járnak templomba. Volt művészettörténész és iparművész látogatónk, volt, aki csak egy kis csendességre vágyott. Hasznosnak éreztük magunkat, fontosnak a szolgálatot, hogy (második) családunk életéről mesélhetünk idegeneknek. Estére nagyon elfáradtunk. Az unalmasnak ígérkező napon le sem tudtunk ülni. A vezetés a templom bejáratától, az utcáról indult, a csillár alatt haladva, a szószéknél jobbra

fel a karzatra, majd ott körbe sétálva, bal oldalon le a karzatról, ki a kertbe, és hátra az iskolaudvarra. A nap végén arra gondoltam, túl sok lépcső épült ehhez a templomhoz...

Következő nap, vasárnap a Nemzeti Kulturális Örökség Hivatalától ellenőrök érkeztek, akiktől pár héttel később egy elismerő, köszönőlevelet kaptunk. A két nap alatt több mint száz látogatót fogadtunk.

Ezen a napon még valami történt. A templom, illetve a kórház elől eltulajdonították az egyik ifis Trabántját, pont azét, aki mindkét napon végig szolgált, nyitástól zárásig. Ő látszólag nyugodt maradt, nem hözöngött, nem volt számonkérő. Én annál inkább: hogy történhet ilyen velünk, miért pont ővele?! Tele voltam felháborodással, kétkedéssel, dühvel. Aztán elgondolkodtam, sokat imádkoztam, reménykedtem, majd egy idő múlva elfelejtettem az egészet. Két hónap múlva érkezett a telefon: megkerült a Trabant.

Csak autóztak vele, majd letették, jogos gazdája visszakaphatta. Megszégyenültem.

Az a nap számomra emlékezetes marad, az Úr megint bölcsébbé, tapasztaltabbá tett. Megtanultam, hogy a szívünket is olyan nagyra kell tární minden ember iránt, mint amekkorák a fasori templom kapui, és az Úr tudja, hogy mire miért van szükségünk, és meg is adja azt.

„És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbálgjon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben” (5Mózes 8,2).

Halász Ágnes

Beiktatás Kecskeméten

Október 17-én zajlott le az új vezető lelkipásztor, Somogyi Péter beiktatása a Kecskeméti Református Egyházközösségben. A kecskeméti református templomban tartott istentiszteleten és ünnepségen gyülekezetünkben több mint száz testvérünk vett részt, Somogyi Pétert és Krisztinát Végh Tamás lelkipásztor is köszöntötte. Isten áldását kérjük a Somogyi család kecskeméti szolgálatára és a kecskeméti gyülekezet életére.

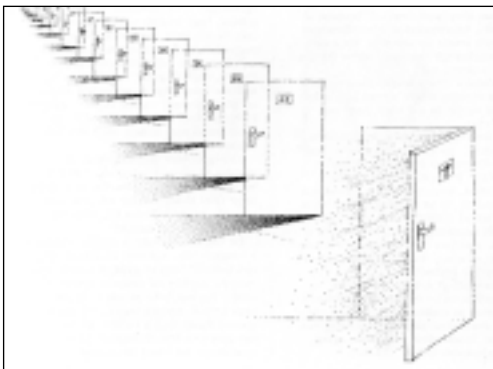

Fotó: Devich Márton

Szolgálatunk a Schweitzer intézetben

„Éntőlem lett e dolog” – olvashatjuk az 1Kir 12,24-ben. És ez eszembe juttatja Laura A. Barton Snow pár sorát: „Én a körülmények Istene vagyok. Nem véletlenül vagy azon a helyen, amelyen állsz, hanem azért, mert én választottam számodra azt a helyet.” E szép sorokat elfogadtuk mi is páran, akik szolgálunk a szeretetotthonban.

A Schweitzer intézet a református egyház szeretetotthona. Minden hónap második szerdáján reggel 9 órakor ott találkozunk aszszonytestvéreinkkel, hogy a felmerülő feladatok ellátásában segédkezzünk. Gyülekezetünk lelkipásztora, Végh Tamás nagytiszteletű úr felhívta a figyelmünket az ott élő volt gyülekezeti idős testvérekre. Így Boros Lidi-

kére, Herman Júliára és Szabó Erzsikére.

Lidike negyven évig volt gyülekezetünk tagja, hűséges templomba járó, és a református újságunk terjesztője. A napokban volt 95 éves. Nagyon szeretik az intézetben. Szép ünnepségben volt része. A szobája tele van gyönyörű virágokkal. Egy szobában lakik egy másik kedves hölggyel, Ilonka nénivel.

Az évek során tanúi lehettünk a lakók

örömeinek, bánatának, betegségeinek, gyógyulásainak, hitének, esetleg olyan állapotának, amikor a kapcsolat már nehezen tartható fenn. Természetesen látogatásaink nem csak a három testvérnek szólnak, hiszen a velük egy szobában lakók is örülnek a szerető, jó szónak.

A szolgálat többi része kisegítő munka. Hiszen az intézetnek sok lakója van. A körülöttük levő munka, amit az intézetben dolgozók nem győznek, sok kezét igényel, szívesen veszik segítségünket. A feladatok különbözőek. Van, amikor a lakók ruháiba kell szalmákat belevarrni, van úgy, hogy tiszta huzatot húzunk az ágyakra. Vagy a mosodában, vasalószobában segítünk. Máskor takarítunk. Olykor a konyhában dolgozunk, például almát pucolunk, diót törünk stb.

De mindez azt is jelenti, hogy alkalmunk van arra, hogy közelebbről megismerjük egymást. Az otthon lakóival kötetlenül tudunk beszélgetni életünkről, hitünkről, Jézusról. Énekelünk, imádkozunk varrás közben. Van úgy, hogy Demjén Klárka olvas fel nekünk Igét, vagy valamilyen szép történetet. Együtt sírunk vagy nevetünk.

Összefoglalva: megajándékozottaknak érezzük magunkat, mert a mi Urunk kegyelmesen megadta nekünk, lelkünket megajándékozta szeretetével, és megengedi, hogy láthassuk, hogy milyenek vagyunk mi, emberek, és hogy testünk milyen elesetté tud válni.

Az intézetben nagyon komoly diakónusi munka folyik. Nagy szeretet és türelem kell hozzá. Mindennap istentiszteletet tart valaki a lakók részére. Sok nagyon idős ember már magatehetetlen, és jó látni, hogy a fiatal ápolószemélyzet milyen szeretettel és türelemmel gondozza őket. Az ott szolgáló aszszonyok nevében:

**Gál Miklósné Anikó
és Tóperczerné Erzsébet**

Bódás János KI VAN JELÖLVE A HELYED

*Azért van síró, hogy vigasztald,
és éhező, hogy teríts asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezéd.
Vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat leljen karod között.
Azért roskadnak mások vállai,
hogy terhüket te segítsd hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják,
s mélység felett van csak magasság.
Ha más gyötrődik, vérzik, szenved,
azért van, hogy te megmutathasd,
hogy mennyi szeretet van benned.*

*Megmutattad-e néha legalább?
Enyhült s szépült-e tőled a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt
ott is, hol eddig minden tiszta volt?*

*Mi vagy? Vigasznak, írának szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnynak?
Ki van jelölve a helyed,
ne nyugodj, míg meg nem leled,
csak ott leszel az, aminek
rendeltettél. – Másként rideg,
céltalan lesz az életed.
Mag leszel, mely kőre esett,
elkallódó levél leszel,
mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, ami kárba vészett,
mit sose kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótalan,
kalász leszel, de magtalan,
cserép, miben nincsen virág,
s nem veszi hasznod sem az ég,
sem a világ.*

Játék és imádság a Pilisben – az idősb ifjúság hétvégéje

A lélek „mozgásigénye”

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges,
ha a testvérek egyetértésben élnek!”

133. zsoltár

Egy esős novemberi estén csapatunk csomagokkal, hálózásokkal megrakott autókba préselte magát, és a pénteki forgalomban ködöt és esőt leküzdvé elhagyta a fővárost, és valahol a Pilis lankái között együtt töltött egy hétvégét. Gyülekezetünk idősebb ifjúságként emlegetett csoportjáról van szó. Az „idősebb ifjúság” kifejezés mintha ellentmondásos lenne, hiszen aki idősebb, az hogyan lehet ifjú? Nos, a kifejezés találó voltára pilisi együttlétünk története a legjobb bizonyíték.

Piliscsaba fényeiben gyönyörködve vacsorára mindannyian megérkeztünk – testben és lélekben egyaránt. A közösen elfogyasztott étel, és az asztaltársaságban meghallgatott áhítat igen-igen megelégtett bennünket. A házat a mosogatással, rendrakással egybekötött beszélgetések morájában szépen belaktuk.

Sokat tűnődtem már azon, hogy az efféle alkalmakat miért is nevezik a keresztyének csendes hétvégének. Ugyanis furcsa dolog csendesnek nevezni azt a jelenséget, amikor az egymás társaságát kedvelő, amúgy hétköznapijainkban igen halkán jelenlévő testvérek ilyen alkalmakkor újra gyerekké válnak, és közösségépítő szándékuk teljes tudatában olyan játékokat játszanak, amik, valljuk be, nagy zajjal járnak... Mi történetesen az „Itt én ülök!” elnevezésű játékkal indítottunk; megjegyzem, elég csendesen, mivelhogy nem találtuk szellemi erőnket meghaladó intellektuális kihívásnak. Ezt követték a már csendesnek egyáltalán nem nevezhető mulatságaink:

a „szembekötős”, a „pozícióorientált”, a „láb-méretmérős”, a „szemszint kutató”, és a „szavakat tabunak kezelős”. Ezekből megtudhattuk, nem mi élünk a legkisebb lábon, és ha valóban lélekkel figyelünk egymásra, a játékok önmagunkból és közösségünkéből is sok mindent megvilágítanak.

Másnap reggel a korábban kelőknek köszönhetően a konyhai ismeretekkel felvértezett lányok és fiúk elkészíthették gazdagnak mondható reggelinket. Rövid tanácskozás után a mindenki által várva várt kirándulásunkat a még mindig kitartóan szakadó eső és erős szél miatt a már jól bejáratott játékaikra cseréltük, melyeknek repertoárja szellemi frissességünk okán a szókincsünket és színészi képességeinket gazdagította.

Valóban szépek és gyönyörűségesek a testvéri egyetértésben megélt pillanatok, ahogy a zsoltáros szavai nevezik ezeket az idődarabokat. S talán gyönyörűsége abban ragadható meg, amikor és ahogyan a hangosan kimondott szavaink leírni, elmondani törekednek az életünkben, a közösségünkben megtapasztaltakat, a Mennyei Atya szeretetét, áldását és kegyelmét. Éppen ezért ezen az együttlétlen az Isten előtti csendről beszélgettünk, lélekben már az adventi időre készülve, Zakariás és Erzsébet csendjeit vizsgáltuk meg Lukács evangéliuma alapján.

A beszélgetésen ismét hangsúlyossá vált bennem, hogy a testünk mozgásigénye mellett és értelmünk mozgásigényén túl mennyire szüksége van lelkünknek is a mindennapi mozgásra. Csakhogy nem amolyan Tóth Árpád-iasan lélektől lélekig, melyről kiábrándultan ír maga a költő is, nem horizontálisan,

Szolgálatban a nagynéni

Fotók: Devich Márton

Október 10-én, az ifjúsági istentiszteleten Pataki András lelkipásztor hirdette az Igét

hanem vertikálisan, ahogyan a Hermon harmatja leszáll a Sion hegyére. Ugyanis csak ezzel a függőleges irányú mozgással, azaz az Isten előtti leborulással változnak meg az emberi kapcsolataink vízszintes irányú mozgásai. Mert csak oda küld áldást és életet az Úr, ahol az imánnak is van közössége, ahol mindenkinek élő kapcsolata van az Istennel, és a közösség tagjai figyelnek egymásra.

A csendet emlékezetem szerint fiatal lelkész testvérünk vasárnap reggeli istentiszteletünkön valahogy így fogalmazta meg: Isten hív, mert közösségre akar lépni velünk. Közösségre, azaz kommunikációba akar kerülni velünk. Ezzel kiválaszt, majd magához hív, hogy önmagát közölje velünk. Mind ezt azért, hogy életünk legyen Vele.

Ahogyan a 133. zsoltár, vagyis Dávid zarándokéneke is a testvéri szeretet áldását énekli, Krisztus népeként jó ilyen és ehhez hasonló vándorlások alkalmával megtapasztalni az együttlét áldását, azt, hogy Immánuel, Velünk az Isten! S feladatunkká kell, hogy váljon csendességeinkben hálát adni ezért a „drága olajért”.

Korcsy Teodóra

Egymásra utalva – szeretetben

Ősz a Julianna iskolában

„Én, és az én háznak népe az
Úrnak szolgálunk.” (Józs 24,15)

„Ne legyen túl hosszú!” – hangzott a szerkesztői instrukció... Nem is lehet hosszú, hiszen éppen csak elkezdünk – válasszom gondolatban, de rá kellett jönnöm, hogy nem lesz könnyű a feladat. Röviden szólni arról, ami az életünk, arról, ami kitölti a hétköznapijainkat, arról, ami a küldetésünk.

Több mint három hónap áll mögöttünk, a 212 kisdíák és családjá, a mintegy 25 nevelő és a 9 technikai dolgozó mögött.

Az egymásrautaltság megszerveztebb formája a szeretet – vallja Szilágyi Domokos, erdélyi költő, s talán nem tűnik túlzásnak, ha azt mondom, számunkra is ez a mindennapok gyakorlata. Mindannyiunkat a szeretet irányít, az az egymásrautaltság, amely szülőt és gyermeket, tanítót és tanulót, iskolát és fenntartót egybeköt. Ezek közül az egyik mindig segítségre, tanácsra vár, és szükségesszerű, hogy egymás útját egyengesék.

A felelősség a reánk bízott életekért, nap mint nap feltételi a kérdést: vajon jó úton járunk-e? Vajon jól osztjuk-e be erőinket, vajon jól sáfárkodunk-e a talentumokkal, a magunkéival és a gyermekekével?

Tudjuk, hogy a pedagógus felelőssége óriási! Elsősorban neki magának kell példaberré válnia. Az iskolában vagy minden nevelés – vagy semmi sem az. Egy kézmozdulat, a szem árulkodó pillantása, a szenvedélyes előadásmód jobban hat, mint amikor „direktben” nevelünk. Ahogy egymással bannak a tantestület tagjai, úgy bannak a gyermekekkel is. Iskolánk nevelési programjának biztosítéka épp az egész tanári kar, a testület összehangolt, egyeztetett nevelőmunkája lehet. Testületünk e felismerés tudatos alkalmazásán fáradozik évek óta, hol sikerrel, hol kudarccal...

Az idej tanév előkészítését Tahiban két-napos csendes együttlét alapozta meg. Volt néhány tanári bibliaóránk is, igyekszünk a

sokszínű nevelőtestületet lelkileg is összehangolni. Egyszerre kell az evangéliumot olvasnunk, figyelni a körülöttünk élő emberekre, őrizni és földélni egykori tanáraink emlékét, és eligazodást keresni a saját, mindennapi gondjaink között. Úgy gondoljuk, hogy csak így lehetünk képesek a napi munka mellett a törvény által előírt plusz feladatokat ellátni. Szinte minden eddigi megmozdulásunk ezt a közösségi szellemet érvényesítette, így az aradi vértanúkról való megemlékezést, az 1956-os hősök tiszteletére tartott emlékfutást, a reformációi istentiszteletet, vagy a családi istentisztelet szolgálatát.

A családi istentisztelet alkalmával már szóltam róla, hogy milyen felemelő érzés egy nagyobb közösséghez, a református közoktatási intézmények nagy családjához tartozni. Ezt éltük át tízezred magunkkal a Budapest Sportarénában október 30-án, de nem hallgathatunk félelmeinkről sem: meglehet, hogy nehéz idők állnak még előttünk, hiszen az állami költségvetés jövő évi ter-

vezete nem támogatja a magyar társadalom és a magyar nemzet építésének szolgálatát, és az egyházi oktatás fejlesztését.

Ennek ellenére a református intézmények – köztük a Julianna iskola – nem térnek le a megkezdett útról, sőt tudatosabban folytatják a jövő nemzedékének nevelését.

E sorok írásakor túl vagyunk a második szülői értekezleten, és leginkább az adventi előkészületek foglalkoztatnak bennünket is. Hogy helytálljunk az országos Béres-verseny lebonyolításakor, hogy jól sikerüljön a gyerekek karácsonyi vására, és hogy minél többen jöjjenek el karácsonyi istentiszteletünkre.

De ami a legfontosabb, hogy a Lukács evangéliuma szerinti „bepólyált gyermeket” méltóképpen – megtisztult szívvel – fogadjassuk az eljövendő karácsonykor, s a rajta keresztül megtapasztalható békesség, erő és védettség légkörében folytathassuk munkánkat az új esztendőben is.

Síkfalvi Judit, igazgató

Kardozók

A családi istentisztelet alatt két gyermek (nem gyülekezetbe járó) játszott a templom lépcsőjén. Kardoztak és a korláton csúszkáltak. Nem voltak különösebben hangosak, de odamentem hozzájuk, hogy ha lehet, ne ott játsszanak. Nem tudták, hogy mi az az istentisztelet, ezért mondtam nekik valamit arról, hogy a sok család miért van itt, miért hallgatja az Igét a templomban. Valahogy arról beszéltem pár mondatban, hogy amikor Isten megteremtette a világot, annak volt egy jó rendje, de az elromlott. Akik itt vannak, saját bőrükön is érzik ezt: a

szülők veszezszenek, pedig nem is akarnak esetleg, a gyerekek rosszul tanulnak, vagy bármi. Bólogattak: ezt értették. Isten elküldte karácsonykor a fiát, Jézus Krisztust, hogy „rendet rakjon”. Ezek a családok azt szeretnék, hogy az ő életüket is rendbe rakja. Elszaladtak.

Amikor másfél óra múlva mentünk haza, a posta előtti részről kiáltottak oda nekem: „Csókolom! Összeszedjük itt a szemetet. Az is a REND!”

Azóta őértük is imádkozom.

Dénésné Emőke

Népszavazás után Vesztettünk?

A december 5-i népszavazás vasárnapján Berke Sándor, Tenke lelképásztora szolgált gyülekezetünkben

Együtt sírtunk Berke Sándor testvérünkkel, Tenke lelkészével a kettős magyar állampolgárságról szóló népszavazás délelőttjén. Együtt fájt a tékozló fiú történetéből felidézett idősebb testvér szívének fagyossága. Pedig ekkor még nem tudtuk, nem akartuk elhinni, hogy a fivéri szeretet hiánya hideg számokban is mérhetővé válik. Estefelé megtudtuk, nincs remény, veszítettünk. A nemzet jelentékeny része határainkon belül is kisebbségi sorsba kényszerült.

Amikor hónapokkal ezelőtt eldőlt, hogy lesz népszavazás határon túli testvéreink befogadásáról, attól félttem, egyértelműen kijelenti majd az anyaország, hogy nincs szüksége rájuk. A politikai-közéleti megnyilvánulások is tehetetlen fájdalommal töltöttek el. Később mégis bizakodni kezdtem, hiszen az nem lehet – gondoltam –, hogy ne jus-

sanak el Isten figyelmeztető Igéi Magyarországon többségéhez: „Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és egyetlen város vagy ház sem maradhat fenn, amely meghasonlik önmagával.” (Mt 12,25), „Amit Isten egybekötött, ember azt el ne válassza.” (Mt 19,6)

Amikor biztos lett az eredmény, úgy éreztem, itt most végleg valami eltört, ki lett mondva az ítélet, ahogy a hajdan volt nagy népeknek, nemzetünknek is el kell tűnnie, veszítettünk...

És az Úr ekkor ismét vállamra tette a kezét, és a következőket üzent Cseri Kálmán Tanács imádkozni című könyve által: „Mi azzal dicsőítjük Istent, ha nem aggódalmaskodunk. Ha merünk bízni benne, ha egyedül tőle várunk mindent, és tőle várjuk állhatatosan a szabadítást, a megoldást, az

ajándékot úgy, ahogy azt Ő jónak látja... az igazi imádság mindig ezzel a mondattal fejeződik be, amire Jézus tanított minket: „mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te. Mert a Te akaratod mindig jobb, mint az enyém. Mert a Te akaratod az egyedül jó akarat.”

Nemcsak jogunk, hanem okunk sincs a kétségbeesésre. Hallgassuk meg az Úr üzenetét, amellyel a mostani helyzetben is világos utat mutat nekünk: „*Ne indulj haragra a gonoszok miatt, ne irigykedj a cselszövőkre! Mert hamar elhervadnak, mint a fű, elfonnyadnak, mint a zöld növények. Bízzál az Úrban, és tégy jót, akkor az országban lakhatsz és biztonságban élhetsz.*” (Zsolt 37,1–3)

Isten országát kell a nemzetben is felépítenünk, hogy Isten népévé lehessen nemzetünk, és így váljunk egymás testvéreivé. A népszavazással reális képet kaphattunk magunkról, ennek ismeretében kezdhettük újra az építkezést, nem feledve, hogy „boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak”.

Papp Richárd

Keserű szívvel

„Keserű szívvel / bizony mondom nektek, / Ti csonka-magyarok: / Az ország szíve, Magyarország szíve / Ma már a Végeken dobog.” (Reményik Sándor)

Kedves elszakított magyar testvéreink!

A még nem hivatalos eredmények szerint 1 517 742 magyar él ma a csonkaországban, ki nemzetünk újraegyesülésére szavazott. Többen szavaztunk ugyan az igenre, mint a nemre, de ennyien vagyunk. Kevesebben, mint Ti, elszakított, elrabolt, megalázott Testvérek. Reményik szava idősebb, hát, mint valaha: „Magyarország szíve / Ma már a Végeken dobog”...

Üzenet haza

„Ne félj tehát kicsiny csapat, / Ha rád felleg borul, / Kegyelmet rejt, s belőle majd / Áldás esője hull!” (260. ref. ének)

Üzenem haza a másfél millió magyarországi önzetlen és jó magyar embernek: ne szégyenkezzetek és ne keseregjtek! Legalább hárommilliónyi ugyanúgy érző, vihar-edzett, hű magyar áll mellettek a Kárpátok karéjában. Üzenem haza a magyarság megfogyott maradékának, hogy kisebbségbe szorítva, gúny tárgyává téve is meg lehet maradni magyarnak! Üzenem Rákóczi, Kossuth és '56 népének, hogy nem nektek kell a fejeteket lehajtanotok, nem nektek kell zavartan kerülni mások tekintetét! Üzenem haza, hogyha béborul felettetek az ég, jöjjetek el hozzánk, s nyerjeteek itt vigasztalódást. Üzenem haza, hogy ne szégyenkezzetek! A nemzet egységét ugyan nem teremtetük meg, de végre egyszer kiálltunk érte! Ellenálltunk! És leszen csillagfordulás megint, és miként hirdeti a Biblia: megmérgetetik az embernek fia, s ki mint vetett, azonképpen arat. S tudjuk: elfut a víz, és csak a kő marad, de a kő marad.

(Forrás: Internet)

Légy bátor és erős!

Bethlen Gábor, a református fejedelem

„Légy bátor és erős! Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, amiben jársz.”

(Józsua 1,9)

Ezzel az Igével szólította meg a honfoglalás nagy művét végbevivő Józsuét az Úr, hogy induljon el és vezesse be az ígért földjére Isten választott népét. A Biblia tanúsága szerint a bátorság és az erő elsősorban nem is önbizalom, hanem Isten vezetése iránti engedelmség. Az ilyen embert Isten nem hagyja magára, hanem megsegíti mindenben, amiben jár, és megáldja őt gazdagon.

Bátor, erős és engedelmes szolgátevőkre volt szüksége református egyházunknak a XVII. század eleji Magyarországon, hiszen az újjáéledő katolikus egyház erőteljes harcot kezdett elvesztett híveinek visszahódításáért. Bocskai halála után újból megindult a protestánsok üldözése. Isten azonban még hatalmasabb oltalmazót állított az övéi mellé Bethlen Gábor személyében, aki árságból emelkedett fel a fejedelmi székig.

Bethlen Gábort (1580–1629) nagybátyja, Lázár András királybíró nevelte, iskoláztatta Erdélyben. Tizenöt évesen vett részt először ütközetben Báthori Zsigmond fejedelem oldalán. Ezt követően gyakran ott volt a csatákban. Egy korabeli krónikás szerint „fél életét a csatatereken hagyta, de a másik

felét megőrzé hazájának”. Báthori magával vitte Prágába, a királyi udvarba, a csatákban tanúsított bátorságáért húszévesen tábornokká nevezte ki. Huszonkét éves volt, amikor Székely Mózes lett a fejedelem. Vele együtt már az osztrák császár s generálisa, Básta György, Erdély megrontója ellen fogott fegyvert. Hatalmas seregével Básta győzött. A fejedelem

elesett, Bethlen pedig a törökhöz menekült. A pasák észrevették, hogy csupa ész és akarat. Attól fogva csak vele tárgyalták meg a bujdosók minden ügyét. A török császár kétszer is felkínálta neki az erdélyi fejedelemséget, de ő nem fogadta el. Bocskait ajánlotta maga helyett, akinek győztes hadjárata nagy reményeket ébresztett benne: a megtiport Erdély talán újra talpra áll. Ám Bocskai korai halála ezt a reményét is szétoszlatta. Csatlódott a következő fejedelemben, Báthori Gáborban is, aki nem fogadta meg tanácsait, sőt titkon az életére tört. Ismét a töröknél talált menedéket. Ekkor látta elérkezettnek az időt arra, hogy az agyonsanyargatott Erdély sorsát a kezébe vegye.

Bethlen bizonyos volt abban, hogy Isten nagy tettekre választotta ki őt – 1613. október 23-án fényes török kísérettel Kolozsvárra érkezett, és az Országgyűlés Erdély fejedelmévé tette. A vezetők elé tárta elgondolását a

török szélére jutott Erdély újjáépítéséről. Megteremtette az uralkodó mindenki fölött álló tekintélyét. Református hittudósai segítségével kidolgozta a fejedelmi felségjog elvét: Isten kegyelméből uralkodik a fejedelem, s a tőle vett kötelességét hajtja végre. Ezért tudott alázatos és büszke lenni egyszerre, ezért nem félt a csaták tüzeiben. Hittelt vallotta: a fejedelem életét Isten őrzi. Tekintélyt szerzett külföldön is. Kiváló politikus és diplomata volt. A Magyarországon sorozatos vallási és alkotmányserelmek miatt három

elszakítva a Habsburgoktól – az uralma alatt egyesítse, nem sikerülhetett, mert a töröknél ez már nem állt érdekében.

Bethlen Gábor fejedelmi nagysága abban volt, hogy az erdélyi három nemzet – a magyar, a szász, a román – és négy vallás – a református, az evangélikus, az unitárius és az ortodox – békéjét és szabadságát megteremtette és megoltalmazta. Mint református fejedelem egyházát bőkezűen támogatta. Templomokat építtetett, tornyokat állíttatott, harangokat öntetett és orgonákat szereltetett.

A tudomány támogatásával és művelődéspolitikájával bekapcsolta Erdélyt az európai kultúra vérkeringésébe. Címereben olvasható jelszava: tudománnyal és fegyverrel kell küzdeni. Vagyonokat költött arra, hogy tehetséges diákok menjenek Európa legjobb egyetemére. Felvirágoztatta a gyulafehérvári kollégiumot, nagy értékű könyvtárat alapított benne. Segítette a nagyenyedi, a kolozsvári és a debreceni iskolákat. Lehetővé tette tehetséges jobbágyfiúk tanulását. Könyvek, Bibliák, énekeskönyvek kiadásának költségeit vállalta. A reformáció kiadványainak gondozására hazahívta Szenci Molnár Albertet.

Bethlen Gábor tudott élni fejedelmi hatalmával, de református keresztyén hite arra tanította, hogy ne magának tulajdonítsa az eredményeket és a dicsőséget.

Halála napján, szenvedései között már nem tudott beszélni, így egy papírra e szavakat írta: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Senki nincsen, bizonyára nincsen!”

Összegyűjtötte: Dévai-Józsa Gábor

Bethlen Gábor zászlaja

ízben is hadsereggel indult a Habsburgok ellen, s mindegyik győzelmes hadjárata újabb békekötéssel végződött: a nikolsburgi (1621), a második bécsi (1624), a pozsonyi béke (1626) nyugalmat adott a magyar protestánsok számára.

Bethlen törekvése, hogy magyar király is legyen (a rendek 1621-ben Pozsonyban megkoronázták), s az egész magyarságot –

Édesanyák, asszonyok, nagymamák!

Gyülekezetünkben – s azt gondolom, ez világjelenség – több a nő, mint a férfi. A női egyháztagek csoportján belül természetesen különböző korú, érdeklődési körű, egyedül, házasságban vagy kisebb-nagyobb családokban élő testvérek vannak. Évek óta tartó törekvés olyan kisebb „körök” létrehozása, ahol közülük is mindenki, aki vágyik erre, megtalálhassa helyét, lelki közösséget egy-egy kisebb, speciális csoportban.

Jelenleg két ilyen csoport működik: anyakör, asszony- és nagymamakör. (Korábban ez utóbbi külön időpontban működött, de a sokféle egyéb alkalom, az otthoni programok miatt ősztől összevonásra került.) Öröm, hogy sokan érzik magukénak e köröket és szívesen látogatják. Az anyakört a fiatalabb, a másikat inkább az idősebb korosztály részesíti előnyben. Igyekezünk olyan lelki témákat kiválasztani, melyek a

nők szerepéről, helyzetére vonatkozóan tanítanak, igazítanak el a Biblia szerint.

A keresztyén nők tudják, hogy Jézus volt az, Aki a földön járva és tanítva, a korábbi és akkori viszonyokhoz képest, egészen másként becsülte meg és emelte föl a körülötte élő nőket. Érdemes azt is megemlíteni, hogy az első keresztyén Európában – a Biblia leírása szerint – egy Lídia nevű, Filippiben élő asszony volt, aki Pál apostoltól hallotta a Megváltóról szóló örömhírt, és teljes szívvel hitt. Isten Szent Lelke ma is azért munkálkodik közöttünk, hogy minél több olyan nő éljen a földkerekségen, Európában, vagy itt, a mi kis világunkban is, aki boldogan szolgál Istennek, betöltve szolgálatát a neki kijelölt helyen. Hívunk és várunk mindenkit, aki Istennel való kapcsolatra, lelki közösségre, hitbeli erősödére, épülésre és szolgálatra vágyik. (Anyakör: kéthetente szombaton délután 4 órakor a gyülekezeti teremben. Asszony- és nagymamakör: minden hónap 3. vasárnap délután 1/2 4 órakor a gyülekezeti teremben.)

Végh Tamásné

Szilveszterezzünk, köszöntsük az Újévet együtt!

Kedves Fasori Testvérek!

Szeretettel hívunk és várunk mindenkit gyülekezeti óévbúcsúztatóra, reménységünk, hogy az idén sokan EGYÜTT köszönhetjük 2005-öt!

A tervezett program:

17 órakor istentisztelet a templomban. Utána valamennyien – idősebbek, fiatal családok, gyermekek – a gyülekezeti terembe gyűlnénk össze közös éneklésre. Ha van rá igény, előzetes bejelentés útján szívesen fogadunk bármilyen produkciót: ének, kórus, jelenet, előadás. Körülbelül 19 órakor vacsora – ki-ki hozzon finomságokat a közösbe! Utána a kisebb gyermekek elmenének a Julianna tornatermébe, nekik külön programot tervezünk Dénesné Emőke segítségével. Felnőttek (és ha akarnak, a nagyobb gyermekek) maradnak: 20 órától játékos vetélkedő – műveltségi, humoros, ügyességi feladatokkal – csapatoknak. Körülbelül 22 órától beszélgetés, visszatekintés 2004-re gyülekezeti szinten (Végh Tamás vezetésével) és egyénileg – kit mivel ajándékozott meg az Úr, ki mit tanult Tőle, milyen próbák álltak-állnak előtte. Együttlétünket imaközösséggel és a templomban éjfélű áhítattal, úrvacsorával zárjuk. (Érdeklődni és jelentkezni lehet a lelkészi hivatalban, vagy Nyikos Viktóriánál és Devich Mártonnál.)

A mennyország előszobájában

Biatorbágyi csendben

„Jöjjetek boruljunk le, hajoljunk meg, Térdeljünk le alkotónk, az Úr előtt.” Zsolt. 95,6

Isten segítségével részt vehettem egy biatorbágyi férficsendeshéten. Régóta vártam, hogy eljussak ide, hogy minden külső dolog „összejöjjön”, mert a testvéreknél, akik már jártak ott, különleges lelki gazdagodást tapasztaltam. Észrevettem, hogy életemből hiányzik a csend, amely pedig nélkülözhetetlen az Úrral való párbeszédre. Az „egyszemű szörnyeteggel”, a televízióval való kapcsolatokat korábban már szinte nullára redukáltam, melynek csakis pozitív hatását tapasztalom. Ha lehetőség adódik, a munkahelyemen is találok időt az imádkozásra.

Az Úr a csendes hétre mellém rendelt egy nem látó, részlegesen mozgássérült testvérünket, Fehér Dezsőt, aki a vakok otthona hétköznapijait cserélte fel a „mennyei hétre”. Az első pillanattól éreztük Isten Szentlelke jelenlétét, és általa megpezsdült, intenzív kapcsolat éledt egymás között és a mi Urunkkal.

A fenti Igét kaptam személyre szólóan. Megtapasztalhattuk, hogy Isten a mi legjobb ismerőnk, hiszen mindenki a hitének, szívének abban a pillanatban a legszükségesebb és személyre szabott Igéjét kapta meg! Sokat épültünk a Lélek által egymás példáiból és bizonyágtételeiből, és erősödött a hitünk.

Jézus Krisztus elém hozta és megvilágí-

A biatorbágyi misszió

totta azokat a bűneimet – még a gyermekkoromból is –, amelyeket eddig egyszerűen csak átléptem, és lehetőséget adott a tőlük való megszabadulásra. Egyik éjszaka lementem a tábor előtti völgybe, a teljes csöndbe, és azért imádkoztam,

hogy a hét alatt a Lélek általi feltöltődésünk ne olyan legyen, mint amikor az akkumulátort feltöltik, és az egy idő után lemerül, hanem hogy képesek legyünk megtalálni azt a „mennyei antennát”, mellyel hitünket folyamatosan Istennek tetsző szinten tarthatjuk. A kapott Igém pedig arra világított rá, hogy az Úrral való kapcsolatot csak az ima által tarthatjuk fenn és fejleszthetjük, hiszen a hitben járó embernek az ima jelenti a tiszta levegőt és a világosságot. Különleges és hálalattal teli élmény volt Jézus Krisztus vendégeként egy hétig a mennyország „előszobájában” élni, mely benyomást egymástól függetlenül több testvérem is megfogalmazott.

Azóta a nem látó testvéremmel baráti kapcsolatunk alakult ki, bemutattam őt gyülekezetünknek is. A Fasorba rendszeresen elhozom. Biatorbágyon átélhettem, hogy adni ezerszer jobb, mint kapni, és hogy az Úr kegyelméért mérhetetlen hálával tartozunk. Füle Lajos írja: „Kívül-belül ha elgyötört a láрма, / egy pusztas helyre menj csak el Vele. / Áthatja lelked ott a csend varázsa, / S életedbe árad élete...”. Ámen.

Süli Attila

Mire kaptuk a zene csodáját?

Zenés áhítatok és hangversenyek 2004-ben

Gyülekezetünk életében a 2004-es esztendő újdonsága, hogy elindulhattak a havonkénti zenés áhítatok és az időszakos tavaszi, illetve őszi hangversenyek alkalmai. Sokakkal találkoztam, akik örömmel fogadták az új lehetőséget és éltek vele, de voltak olyanok is, akik inkább távol maradtak tőle. Újból fel kellett ismernem, hogy még mindig nagyon kevés kézzelfogható válasz született arra a kérdésre, hogy mi hasznunk a zenéből és Isten milyen ajándékai rejlenek a hangokban?

Hogyan is áll a magvető példázatában? Van, aki hallja az Igét, örömmel is fogadja, de nem engedi, hogy átjárja. Másvalaki hallja, de a gondok, vagy éppen a gazdagság kísértései vonják el a figyelmét. Végül van, aki hallja, érti, és a magból az a növény lesz, amiért a magvető dolgozott. Meglepő hasonlóságot mutat, ahogyan Isten Igéje és a zene kifejti hatását: mindkettő láthatatlanul dolgozik, de csak azt gazdagíthatja meg, aki engedi, hogy munkálkodjon benne. A példázat világosan megvilágítja, mi a különbség az Igének valamilyen okból ellenállók és az Igét befogadók között. A rezisztens ember élete sóltan és boldogtalan lesz, és elmarad a másokat gazdagító termés is. A befogadó élete többlet hordozójává válik.

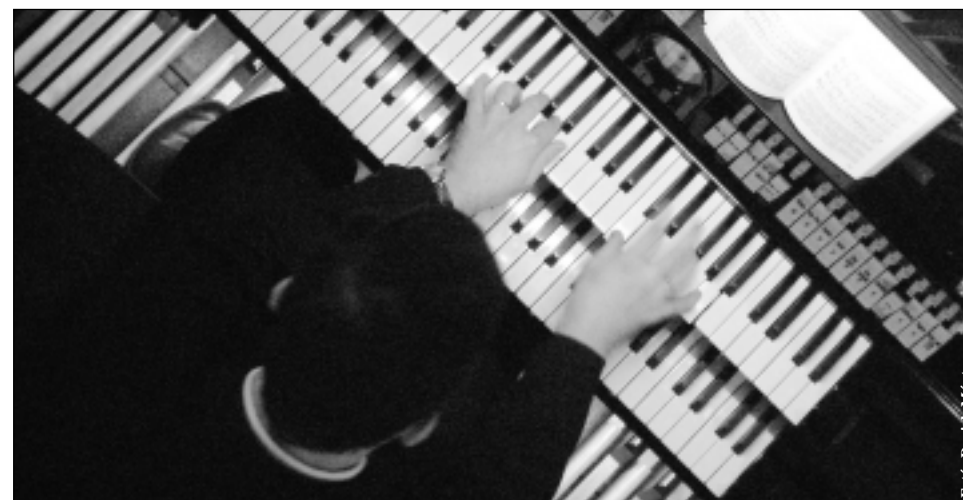
Az előző években az adó egy százalékból 15 666, 179 945 és 292 664 Ft érkezett az adóhivataltól a Fasori Orgona Alapítvány javára. Hálásan köszönjük mindazoknak, akik gondoltak erre a lehetőségre. A 2004. évről szóló adó 1%-ának felajánlásához ismét közöljük a szükséges adatokat: Adószám: 1816 8688-1-42, kedvezményezett: Fasori Orgona Alapítvány

Sokat jártam és éltem is külföldön, és nem volt nehéz felfigyelnem egy alapvető, szinte magyarnak mondható sajátosságra: a temperamentumos nemzetekhez képest értelenesebbül állunk az újdonság előtt, kevésbé vagyunk befogadók (talán még elfogadók is), és az ismeretlen dolgok sokszor tiltakozást váltanak ki bennünk. Ha befogadóbbak és elfogadóbbak lennénk, mi magunk gazdagodnánk ezzel elsősorban.

Már többször hitték rólam tévesen, hogy én mindent csak a zenén keresztül látok, és másról nem is tudok beszélgetni, pedig a legelső konkrét lépést is csak 19 éves koromban tettem meg a zenei pálya felé. Viszont hálás vagyok Istennek azért, hogy konkrét utat készített számomra és ez az út ide, a Fasorba vezetett. Megtapasztalhattam, hogy a Jézust követő út sokszor indítást jelentett, máskor várakozást. Mindig aktuálisan kellett ezt megérteni, a sémák nem segítettek. Az orgona és a zenei programok számomra újra valaminek az elindulását jelenti.

A Pál apostol működése közben létrejött újszövetségi gyülekezetek is szembetalálták magukat nehezen megválaszolható kérdésekkel – mint a törvény, az áldozati hús, a körülmetélkedés –, ezért jó, ha a zene témakörében is vannak, akik szeretnének biblikusan gondolkodni; azt hiszem mindnyájan így vagyunk ezzel a gyülekezetben. Fontosnak látom, hogy tudjuk, mi a zene, mire való és miért van helye egy működő templom falai között.

Kevés olyan zenéssel találkoztam, aki a zenéhez való tehetséget egészen másnak tulajdonította volna, mint Isten ajándékának. Ez szinte a tehetség mellé beoltott meggyőződés, olyan, mint a lelkiismeret. El lehet nyomni,

Fotó: Devich Márton

figyelmén kívül lehet hagyni, de kitörölhetetlenül létezik. Maga a zene pedig a teremtet világ gazdagságának különös jele. Nem tudjuk megszámolni, hányféle hang létezik, de a hangok lehetséges kombinációja is végtelen. Még soha nem született két különböző komponistától két teljesen egyforma zenemű, és nem is fog. Aki a zene gazdagságába belekóstol, az Isten gazdagságát kezdi sejtegetni. És ahány zenedarab, annyi világ, annyi érzés. Emellett a zene az a művészeti ág, mely a lélek felé legdirektebb módon, legmélyebbre hatol. Képes milliókban ugyanazt a gondolatot felébreszteni, de képes millióféle asszociációt kelteni, mindenkiben gondolatvilágának megfelelően. A zene – különösen ma – egyre inkább azt is közvetíti, hogy az anyagi világon kívül más, fontosabb és maradandóbb is létezik, amivel nem árt, ha foglalkozunk.

És vajon meg tudjuk-e fogalmazni egy templom, vagy templomunk rendeltetését? – az a hely, ahol Isten reánk vonatkozó tervét és védő szabályait ismerhetjük meg. Még emlékszünk, hogy a szocializmus eszményi városképből kihagyták a templomot. Ez egyben minősítette is azt a gondolkodást, mely a

lelkieket elhanyagolhatónak tekintette. Negyven év meg is hozta az erkölcsi mélyrepülést. Figyeljük meg, mennyire elvesztette népiünk az erkölcsi fogódzókat; most ezek hiányában kell a sötétben tapogatóznunk.

A zenés alkalmak új lehetőséget kínálnak arra, hogy a templomban 60-70 percet csendben eltölthessünk. Vannak, akik idegenkednek egy református liturgiájú istentisztelettől, de a hangversenyekre eljönnek. Számukra ez egy lépés a vasárnapi istentisztelet felé. Több ilyen helyzettel találkoztam az elmúlt év során. A hangversenyekből egy CD készül, és amíg ennek összeállításával foglalkoztam, újra megelevenedett előttem a zene határtalan gazdagsága, melynek forrása a mi Istenünk, aki megengedte, hogy a hangok sokasága idén a mi templomunkban bontakozhasson ki. Én hálás vagyok mindezért, és másokat is arra biztatok, hogy becsülje meg az új lehetőséget, éljen vele, és legyen befogadója e kincsnek és gazdagságnak.

2005-ben is folytatódnak a havonkénti zenés áhítatok; ezek mellett 3 tavaszi és 3 őszi hangverseny szerepel terveinkben.

Pálúr János

A gyermekmegőrző szolgálatról

Jézus mondja: „...és aki egy ilyen kisgyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.” (Máté 18,5)

Nagy öröme gyülekezetünknek, hogy az elmúlt évek során számos kisgyermekes család csatlakozott hozzánk, rendszeresen látogatva az istentiszteleteket. A fiatal családok megjelenése azért is csoda, mert köztudott, hogy azokban a kerületekben – de főként a VII. kerületben –, ahonnan a legtöbben tartoznak a fasori gyülekezethez, zömében idős vagy idősödő ember él.

A fiatal családok közös vasárnapi alkalomra jövetelét a kicsi gyermekek számára

előkészített gyermekmegőrzés biztosításával is szeretnénk könnyíteni. Ennek szervezése hétről hétre nem kis gondot, fáradságot, odafigyelést jelent. Vitéz Andrásné Erika, akinek kezében összefut e szolgálati ágnek az életben tartása, gördülékeny megszervezése, sokszor gondokkal küzd, mert nagy létszámú közösségünkben csak kevés testvérünk vállal szívesen szolgálatot ezen a területen. Ezért, a hirdás lehetőségét megragadva, szeretnénk kérni a gyermekeket szerető fiatalabb és idősebb testvéreinket, – ha nem is gyakran, vagy csak esetenként – segítsenek ebben a szolgálatban! Ismerjük az Igét, mely úgy is buzdít erre, „aki mást felüdít, maga is üdül” (Péld 11,25). Jelentkezni a lelkesi hivatalban lehet.

Végh Tamásné

Megtelt a gyülekezeti terem december 4-én a családi alkotós délutánon, melyen gyermekeink sok szép ajándékot készítettek az Úr dicsőségére!

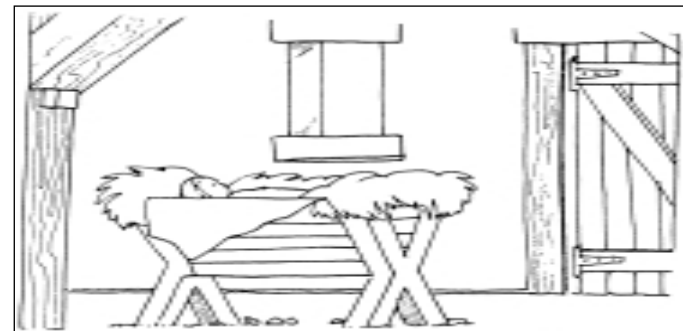
Kedves gyerekek!

Újra elérkezett a várva várt karácsony! A következő feladatokkal ti is készülődhetek az ünnepre. A mézeskalács elkészítéséhez kérjétek születek segítségét! Vidám készülődést, és áldott szép ünnepet kívánok Nektek és családjaitoknak!

Zsó néni

1. Színezd ki a képet!

Tudod-e, hogy ki fekszik ebben a jászolban?

2. Süssünk együtt mézeskalácsot!

Hozzávalók:

10–25 dkg méz, 30 dkg liszt, 10 dkg porcukor, 1 db tojás, 1 evőkanál margarin, 1 kávéskanál szóda, bikaaró, fahéj és szegfűszeg ízlés szerint.

Összeállítás:

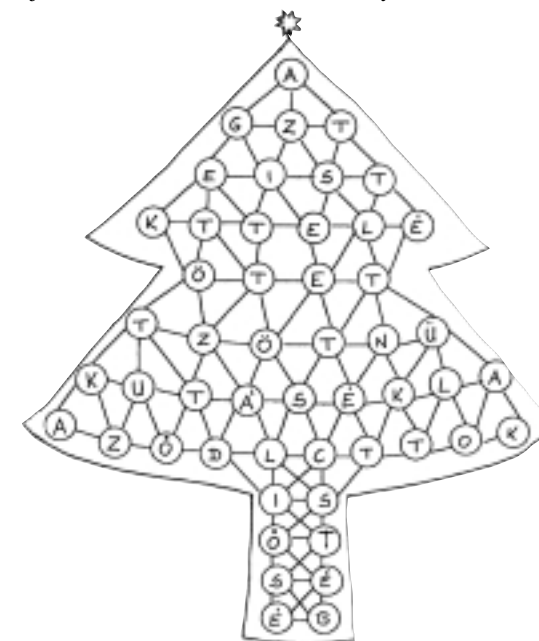
Egy mély tálban összedolgozzuk a tésztát, majd állni hagyjuk 6–12 órát. Utána kinyújtjuk és szaggatóval kiszaggatjuk. Előmelegített sütőben rövid ideig világosra sütjük. Ha kihült, mázzal díszíthetjük.

Máz:

1 tojás fehérjét habbá verünk, majd hozzáadunk 20 dkg porcukrot. Aroma hozzáadásával színesíthetjük.

3. Ez a fenyőfa egy bibliai verset rejt. Hogy melyiket? Az „A” csillagtól indulva, a vonalak mentén haladva, minden betűt csak egyszer felhasználva derül ki. Érdekes nyilakkal jelölni a haladás irányát, mert így az is könnyebben újra kezdheti, aki eltéved ebben a „fenyőerdőben”.

 **KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI
ISTENTISZTELETI REND**

December 19., vasárnap

de. 10 óra családi karácsonyi istentisztelet
(gyermekmegőrzés 4 éves korig),
utána családi nap

December 25., szombat

de. 1/2 9 óra istentisztelet úrvacsorával
de. 10 óra istentisztelet úrvacsorával,
(gyermekmegőrzés 4 éves korig)
gyermek-istentisztelet három korcsoportban
du. 5 óra istentisztelet úrvacsorával

December 26., vasárnap

de. 10 óra istentisztelet úrvacsorával
(gyermekmegőrzés 4 éves korig)
gyermek-istentisztelet három korcsoportban

December 31., péntek

de. 5 óra óévzáró istentisztelet,
utána gyülekezeti szilveszter
éjfélkor úrvacsorai áhítat a templomban

2005. január 1., szombat

de. 10 óra újévi istentisztelet
(gyermekmegőrzés 4 éves korig),
összevont gyermek-istentisztelet
egy korcsoportban

Január 2., vasárnap

de. 10 óra istentisztelet
(gyermekmegőrzés 4 éves korig),
gyermek-istentisztelet két korcsoportban

EGYÉB ALKALMAINK

Minden hónap első vasárnapján du. 5 órakor

Refisz ifjúsági istentisztelet.

- **Zenés áhítat a templomban** minden hónap második vasárnapján du. 1/2 4 órakor .
- **Anyakör** kéthetente szombaton du. 4 órakor
- **Férfi bibliaóra** minden hónap első keddjén du. 6 órakor
- **Pároskör** minden hónap második péntekjén du. 6 órakor
- **Asszony- és nagymamakör** minden hónap harmadik vasárnapján du. 1/2 4 órakor

Kedves Testvérek!

Köszönjük leveleiket, postaládánkba, e-mail címünkre (harangszo@fasor.hu) várjuk a további javaslatokat. Következő számunk húsvét előtt jelenik meg (lapzárta: március 7.).
A szerkesztőbizottság

Kedves testvéreink! 2005-ben is megtartjuk

**szokásos gyülekezeti csendes heteinket,
melyekre hívunk, várunk mindenkit!**

Ismét lesz Tahiban, Isten táborában

**két kincskereső hét – két korcsoportnak,
konfirmandus hét, családós hét.**

**Lesz gyülekezeti felnőtt csendes hét
a Kecskemét melletti Emmausban,
és lesz házaspáros hét Nagybörzsönyben.**

**A hetek pontos idejét hamarosan
hirdetni fogjuk a testvéreknek.**

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: istentisztelet gyermekeknek 3 korcsoportban
de. 10 órától gyermekmegőrző szolgálat
du. 6 óra: ifjúsági bibliaóra (egyetemista korosztálynak)

Kedd de. 10 óra: bibliaóra

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra

Csütörtök du. 6 óra: bibliaóra

Péntek du. 4 óra: ifjúsági bibliaóra középiskolásoknak
du. 6 óra: felnőtt ifjúsági bibliaóra

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton

1071 Budapest, Városligeti fasor 7.

Tel.: 342-7311

e-mail: harangszo@fasor.hu

weboldal: www.fasor.hu

Bízd Újra Életed Krisztusra!